



Santa Maria, Mare de Déu de la Mercè

BARCELONA, 24 DE SETEMBRE DE 2018

**Benvolguts Cardenal Emèrit, Arquebisbes, Bisbes i Pare Abat,
Benvolgut Mestre General de l'Ordre de la Mercè i germans mercedaris,
Benvolguts germans sacerdots i diaques,
Molt Honorable senyor President de la Generalitat,
Excel·lentíssim senyor Inspector General de l'Exèrcit,
Il·lustríssima senyora Subdelegada del Govern,
Regidors, regidores i autoritats,
Membres de la Germandat de la Mercè,
Germans i germanes en el Senyor,**

Us convido, em convido a mi mateix, a contemplar la nostra Patrona la Mare de Déu, sota l'advocació entranyable de la Mercè, de la Misericòrdia. L'Església ens ha ensenyat a mirar la Mare de Déu demanant-li que giri envers nosaltres eixos ulls tan misericordiosos. I avui, en aquest dia intens de la seva festa, la mirem i la contemplem a través del preciós relat evangèlic que acabem d'escoltar i que sempre és nou per a qui l'escolta amb un cor humil i ple de fe. En aquest relat descobrim algunes actituds de Maria que poden il·luminar la nostra vida:

- Maria ESCOLTA l'àngel Gabriel. I no només escolta el missatge que serà mare de Déu, sinó que escolta quelcom fonamental per comprendre i viure aquest anunci de maternitat: «per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37). Aquestes paraules de l'àngel l'omplen de pau i de confiança: Déu ho pot tot, no tinguis por, per a Ell no hi ha cap obstacle que li impedeixi actuar. I així va ser: Maria concep Jesús en el seu si, sense participació d'home; en les noces de Canà, Maria convida a confiar en Crist, que mana omplir les gerres d'aigua i aquesta aigua es converteix en vi. L'impossible es fa realitat per la força de Déu. Per aquells que confien en el Senyor, per aquells que tenen l'esperança posada en Ell, cap circumstància, per adversa que sigui, els fa perdre l'esperança, la humil i tenaç esperança.

¿Quines coses poden paraitzar-nos? ¿Què ens pot arrabassar l'alegria i la pau, si estem en les mans de Déu?

- Maria, després d'escoltar, DECIDEIX. Després de sentir l'anunci de l'àngel, la Bona Nova del naixement del Fill de Déu, es fa disponible a Déu. No es tanca en les seves coses i en els seus plans. Respon a l'àngel dient: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1,38). I aquesta disponibilitat es concreta, es fa ja palpable, en la seva decisió d'anar a servir la seva cosina Elisabet, que la necessita perquè donarà a llum d'aquí a uns mesos. La seva disponibilitat no és etèria, és concreta. El nostre amor a Déu, la nostra disponibilitat als seus designis, als seus plans, ha de concretar-se en les nostres decisions, en el rebuig del mal, en l'elecció del bé, evitant la temptació de restar parats, indolents o indecisos. Buscar Déu en la pregària, en l'adoració, en l'acció de gràcies per tot... participar amb assiduitat en els sagraments de l'Església... ajudar i servir el proïsme... no jutjar mai, perdonar sempre, són decisions que hem de prendre lliurement. Maria és model exemplar de vida cristiana, ella és la primera en la fe, en l'esperança i en l'amor.

- Un cop presa la decisió, Maria ACTUA. No es queda amb els braços plegats. L'esperança és activa. Maria es posa en camí cap a Ain-Karen, cap a casa de la seva cosina Elisabet. Quina expressió més bonica empra l'Evangelí de Sant Lluç. Diu: «Maria se n'anà de pressa a la muntanya» (Lc 1,39). La gràcia de l'Esperit Sant no admet dilacions. La seva cosina la necessita i va ràpidament a atendre-la, a ajudar-la. Aquest testimoni d'amor amb la seva cosina és el que omple Elisabet d'esperança i alegria, fins al punt d'exclamar: «Ets beneïda entre totes les dones» (Lc 1,42). ¿Quina altra salutació podia donar-li sinó aquesta que brolla d'un cor agraït i ple d'esperança? Amb el seu lliurament generós i humil, Maria transmet l'alegre esperança.

- I amb aquesta profunda vida espiritual la Mare de Déu AVANÇA en el misteri del naixement de Crist a Betlem. Maria dona a llum en una situació ben adversa: lluny de la seva casa de Natzaret, lluny de la seva família, en una ciutat en la qual no troba cap lloc on hostatjar-se... i dona a llum en una cova on els pastors guardaven el bestiar; un lloc brut, pobre i podem imaginar que, fins i tot, ple de puces... I la Mare de Déu no protesta, no es deprimeix, no critica, no s'enfada... sinó que escampa tendresa, amor, mansuetud. Diu l'Evangelí que va faixar el Nen amb bolquers amb amor, tendresa i delicadesa. Maria, enmig d'aquestes circumstàncies, traspua tendresa, confiança, delicadesa, mansuetud.

-Mare de Déu de la Mercè, ¿sabem actuar així, amb delicadesa, amb mansuetud, amb fidelitat, enmig de les dificultats de la vida? Mare, de vegades ens costa, de vegades estem distrets, ¿què ens aconselles?

-Mireu el meu fill, descobriu el camí proposat pel vostre germà Jesucrist.

En la paràbola del Bon Samarità Jesús ens proposa un estranger, un samarità, com a model a seguir. Aquest samarità va trobar un home malparat i ple de ferides a la vora del camí i amb tendresa i delicadesa el va ajudar, el va muntar a la seva cavalcadura, el va portar a una fonda i després li va pagar la pensió.

¿Com ho va poder fer això? L'Evangelí ens revela el secret: després del relat del Bon Samarità, trobem el relat de Marta i de Maria on Crist diu: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa» (Lc 10,41-42). En aquestes paraules de Jesús trobem el secret que mou el bon Samarità i la Mare de Déu a comprometre's amb el germà

necessitat, a ser signe d'esperança per a tots: La vida d'intimitat amb el Déu viu i veritable, la vida de pregària practicada amb assiduitat i generositat.

Aquest any estem commemorant els 800 anys de la fundació de l'Orde de la Mercè. Avui aquesta obra mercedària és un arbre frondós que es ramifica als cinc continents. Ha suscitat diverses congregacions de vida activa, de vida contemplativa i també associacions de laics que, totes juntes, constitueixen la gran família mercedària.

Gràcies a aquesta dimensió universal del carisma de la Mercè, la celebració ha sobrepassat la nostra ciutat. A Barcelona, el record d'aquest vuitè centenari de la fundació va molt unit a la festa de la Mare de Déu de la Mercè, a la qual mossèn Jacint Verdaguer pregava, en els seus populars Goigs, anomenant-la «Princesa de Barcelona».

Germans, la Mare de Déu és Mare de Misericòrdia perquè va viure oberta a Déu, perquè el seu cor era habitat per la presència de Déu, perquè mantenia un diàleg profund, personal i íntim amb Ell.

Nosaltres serem també testimonis de misericòrdia enmig de la nostra societat si sabem acostar-nos a Déu i tractem en intimitat amb Ell, si practiquem amb senzillesa i generositat la pregària diària amb el Senyor, que tant ens ha estimat i ens estima. Beneït qui confia en el Senyor i no en els déus i senyors de la terra, éssers de fang que no poden salvar. Sense Déu no hi ha futur, no hi ha esperança, no hi ha misericòrdia ni tendresa.

Santa Maria de la Mercè, Mare de Déu de Misericòrdia, en aquest temps d'incertesa que ens toca viure, sigues tu qui animi i acreixi la nostra alegria i la nostra tendresa. Acull totes les nostres súpliques, perquè puguem portar una vida en pau i tranquil·litat. Demanem pau i tranquil·litat per al nostre món i, de manera especial, per al nostre país. No permetis que ens avergonyim mai de la nostra fe cristiana. No permetis que caiguem en la temptació de la divisió, de la confrontació, de la imposició de les nostres maneres de veure i de construir el món. Ajuda'ns, si us plau, a buscar i afavorir tot el que ens permeti viure en comunió, en respecte i en pau. I concedeix-nos ser testimonis, valents i humils, d'esperança per a tots i, de manera especial, per als nostres germans més deprimits i necessitats. Amén.

Card. Joan Josep Omella

Arquebisbe de Barcelona